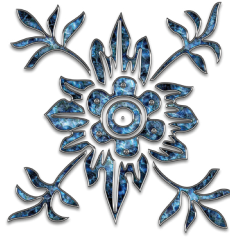

ρουσία τῶν ἀτόμων - εἶναι βέβαιο ὅτι αὐτό, καθιστώντας ζωηρότερους τοὺς πολίτες, θά ἔχη ἀποτελέσματα πιά εὐεργετικά ἀκόμη καί ἀπό μία μεγάλη εἰσροή χρηματικοῦ κεφαλαίου στήν πτωχευμένη χώρα μας. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερο κεφάλαιο ἀπό τήν προθυμία γιά δράση.

Ἄλλά στόν τόπο μας εἶναι ἓνας ὄρος ἀρχέγονος - ἀπό τήν ἡσιόδεια ἐποχή - πῶς δέν δρᾷ κανεῖς χωρίς νά μπορῇ νά στολίση μέ λόγια τήν δράση του. Ἡ γλῶσσα προεκτείνει τήν ὑπαρξή. Ἄς ἐλπίσουμε πῶς δέν θά συμβιβαστοῦμε μόνο νά ὑπάρχομε.

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Νικολάου Π. Ζαΐρη

Ἀντιπροέδρου Ἀρείου Πάγου, ἑ.τ.

Γιά τήν σημερινή κρίση, οικονομική, πνευματική, πολιτική, ἐκκλησιαστική, κρίση τῆς Δικαιοσύνης καί ὅποιασδήποτε ἄλλης μορφῆς, πού διέρχεται ἡ χώρα μας, παρακλήθηκε ὁ γράφων, ἀπό τήν «ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ», καί μέσα σέ ἀσφυκτικά χωρικά ὅρια, νά διατυπώση κάποιες σκέψεις καί προτάσεις, πού θά μπορούσαν νά προβληματίσουν τόν καθένα μας, καί κυρίως τοὺς θεσμικούς παράγοντες, γιά μία εὐνομούμενη κοινωνία. Εἰδικώτερα, ποιά μέσα θά μπορούσαν νά λειτουργήσουν θεραπευτικά, ὡς ἀντίδοτο, στό ἀναμφισβήτητο

αὐτό γεγονός, πού ταλαιπωρεῖ τήν ἀνθρωπότητα, ὅπως καί τήν πατρίδα μας. Γιατί εἶναι γεγονός, ὅτι ὑπάρχει κρίση ἠθικῶν ἀξιῶν, ἡ ὁποία δημιουργεῖται πάντοτε ἀπό τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς, καί διαπιστώνεται κάθε στιγμή, ἀρκεῖ κάποιος νά παρακολουθήσῃ τά γεγονότα, καί τίς παγκόσμιες εἰδήσεις, ὅπως καί αὐτές στήν χώρα μας. Μέ τόν τρόπο αὐτό δημιουργεῖται φόβος, ἀνησυχία καί πανικός εἴτε ἀπό τήν αὐθαίρετη αὐξηση τῆς ἐνέργειας (πετρελαϊκή κρίση), εἴτε ἀπό τήν μὴ λελογισμένη αὐξηση τῆς τιμῆς τῶν ἀκινήτων καί κυρίως, ὄλων

των βασικῶν ἀγαθῶν πρώτης ἀνάγκης, ἀλλά καί ἀπό τήν ἀπειλή ἑνός Παγκόσμιου πολέμου, πού ἀποτελοῦν τήν βασικὴ αἰτία ἑνός βαθύτερου προβλήματος, αὐτοῦ τῆς κρίσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καί ἰδεῶν.

Κατ' ἀρχάς, ἡ ἀναμφισβήτητα οἰκονομικὴ ἀνισότητα ἢ ὅποια δέν παύει νά εἶναι ὑπολογίσιμη, ὅσο καί ἡ πνευματικὴ καί κάθε ἄλλης μορφῆς κρίση τῆς κοινωνίας μας, μεταφράζεται σέ κρίση ἠθικῶν ἀξιῶν, ἀφοῦ θεοποιεῖται τό κέρδος, αὐξάνεται ἡ καταναλωτικὴ μανία, ὁ εὐδαιμονισμός, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀνεπιμότητα, ἐνῶ ἀντίστοιχα ἐκλείπει ἢ μειώνεται τό ἐνδιαφέρον γιά τά πνευματικά ζητήματα. Ἐπιδεικνύεται ἀδιαφορία στόν συνάνθρωπό μας, ἀφοῦ ἡ κυρίαρχη κρατικὴ ἐξουσία γίνεται ἀπάνθρωπη καί ἀντιμετωπίζει τόν πολίτη ὡς μέσον τῶν ἄνομων σκοπῶν του καί ὄχι ὡς ἀξία. Φταῖνε οἱ διάφοροι «ἐπιτήδαιοι» στόν χῶρο τῆς ἐξουσίας καί τῆς ἐπιχειρηματικότητας, σέ ἐθνικὸ καί παγκόσμιο ἐπίπεδο, οἱ ὅποιοι ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ ἐκμεταλλεύονται συστηματικὰ ὅποιοδήποτε τρόπο γιά νά αὐξήσουν τήν ἐξουσία καί τά κέρδη τους ἀντίστοιχα. Χαρακτηριστικά, ὁ ἀρχαῖος ποιητής Μένανδρος, γιά τόν οἰκονομικὸ πλοῦτο εἶχε πῆ: **«Κανένας δέν πλούτισε γρήγορα, ὄντας ἔντιμος καί ἠθικός»**, καί ὁ Μαχάτμα Γκάντι, ἕνα ἀπό τά ἑπτὰ πράγματα πού δέν πρέπει νά ἔχῃς, εἶναι ὁ πλοῦτος χωρίς μόχθο. Ὑπάρχει ἀμφιβολία;

Ἔτσι, ὅμως, κυριαρχοῦν τά πάθη, ὅπως ὁ φανατισμός, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ διασπάθιση τοῦ χρήματος, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ καταναλωτικὴ μανία, καί ταυτόχρονα ἀπουσιάζει ἐντελῶς τό ἐνδιαφέρον γιά τά πνευματικὰ ζητήματα καί καλλιεργεῖται ὁ δογματικὸς φανατισμός. Σ' αὐ-

τὴν τὴν ὑλιστικὴ κοινωνία ὁ εὐδαιμονισμός ἔχει ὑποσκελίσει ὅλες τίς ἠθικὲς ἀξίες, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή ὅλα τά μέσα ἐνημέρωσης σκοπίμως ἀποφεύγουν νά τά προβάλλουν. Ἐξ αἰτίας, λοιπόν, τῆς ἀνυπαρξίας καί τῆς μὴ σωστῆς λειτουργίας τῶν θεσμῶν, ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν πρότυπα, οἱ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν καί διαφοροποιοῦνται, κυρίως, λόγῳ τῆς ἀπομάκρυνσής τους ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τοὺς ἠθικοὺς κανόνες, μέ ἀποτέλεσμα νά προκαλεῖται ἀποπροσανατολισμός τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, ὅπως τό φιλότιμο, ἡ φιλαδελφία, ἡ ἐλεημοσύνη, καί κυρίως ἡ ἀγάπη πού πρέπει νά εἶναι πνευματικὴ καί ὄχι σαρκική, ἔχοντας τόν Χριστό στό κέντρο τῆς Ἀγάπης, ἢ ἀνιδιοτέλεια, γιὰτί ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ δέν ἔχει ἰδιοτέλεια, ἢ ταπείνωση, ὁ σεβασμός, ἢ ἀλληλοεκτίμηση ἀρετῆς πού θεωροῦνται γιά τὴν ἐποχὴ μας παρωχημένες ιδέες καί ἀξίες.

Καί ἡ κρίση αὐτὴ θά μεγαλώνη, ὅσο οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, καί δέν ἀναφέρομαι μόνο στοὺς λόγιους, στοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν, καί τῆς πολιτικῆς, καί, μέχρι ἑνός βαθμοῦ οἱ ἐκκλησιαστικὲς καί ἐκπαιδευτικὲς ἀρχές, ἀδιαφοροῦν γιά τά προβλήματα τῆς κοινωνίας, πού ἔχουν σχέση μέ τίς νεωτεριστικὲς ἀντιλήψεις τῶν «πολιτισμένων» Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, εἴτε αὐτὰ ἀφοροῦν τὴν συμβίωση τῶν ὁμόφυλων ζευγαριῶν καί τὴν ἀλλαγὴ ταυτότητας τοῦ φύλου ἢ τόν πολιτικὸ γάμο καί τό ἀντιρατσιστικὸ νομοσχέδιο ἢ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καί τά σύμβολα τῆς πατρίδας μας ἢ γιά τίς 150.000 τοῦλάχιστον ἀμβλώσεις τόν χρόνο στὴν Ἑλλάδα. Ἀκόμη, ἡ ἔλλειψη σταθερῆς ἐκπαιδευτικῆς τακτικῆς, ἀφοῦ ἡ κάθε πολιτικὴ ἀλλαγὴ στὴν χώρα μας, ἐπιφέρει ἀνατροπὴ τῆς προηγούμενης, καί ἔτσι,

προκαλείται σύγχυση στους έλληνόπαιδες, αλλά και στους εκπαιδευτικούς. Πρό παντός άλλου, επιβάλλεται ή εξαφάνιση του νεποτισμού και της οικογενειοκρατίας και να εφαρμόζεται ή άξιοκρατία, ή όποια δυστυχώς στην χώρα μας άποτελεί «ουσιώδες είδος έν ανεπαρκεία». Οί νέοι χρειάζονται πρότυπα για να περπατήσουν πάνω στά ίχνη τους και χρειάζονται σωστή πνευματική καθοδήγηση, για να μήν παρασύρονται άπό τά τερπνά της ζωής, άπό τά θέληγτρα του κόσμου και άπό κάθε είδους πειρασμούς.

Τό 1994 ό γνωστός άμερικανο-γερμανο-έβραϊός Henry Kissinger, πρώην Υπουργός Έξωτερικών της Άμερικής, είχε δηλώσει:

«Τήν Έλλάδα δέν μπορείς να τήν κατακτήσης μέ τά όπλα, παρά μόνο μέ τήν γλώσσα, τήν θρησκεία και τήν ιστορία. Ό έλληνικός λαός, είπε, είναι άτίθασος, γι' αυτό πρέπει να πλήξουμε βαθιά τίς πολιτιστικές του ρίζες, άλλοιώνοντας και εξαφανίζοντας τόν έλληνικό πολιτισμό, τίς παραδόσεις και όλα τά πνευματικά και ιστορικά άποθέματά του, ώστε να έξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητά του, να άναπτυχθῆ, να διακριθῆ, να επικρατήση, για να μής μάς παρενοχλή». Προηγούμενως, τό 1979, ό ίδιος είχε άποκαλύψει σ' έναν Έλληνα φοιτητή του, στό πανεπιστήμιο του Χάρβαντ, ότι μέχρι τό 2018 δέν θά ύπάρχη Έλλάδα, προφανώς, όχι γεωγραφικά, αλλά δέν θά ύπάρχη τίποτε δικό της. Μέ ποιό τρόπο; Ροκανίζοντας τά βασικά κύτταρα της φυλής μας, τήν γλώσσα, τήν θρησκεία, τόν πολιτισμό και τήν ιστορία μας, μέ τήν ψήφιση και καθιέρωση νομοθετημάτων πού άλλοιώνουν τήν συνείδηση, τίς παραδόσεις και τήν θρησκευτικότητα μας, ως όρθόδοξου χριστιανικού λαού.

Άπεικόνιση του άγίου
Ίωάννου του Χρυσοστόμου
σέ ψηφιδωτό της Άγίας Σοφίας
Κωνσταντινούπολης.

Γιά να επιτύχουν τούς δόλιους σκοπούς τους οί ξένοι και ντόπιοι έντολεις τους, χρησιμοποιούν ως όργανα άνθρωπους πού δηλώνουν άθεοι, άνθρωπους χωρίς Θεό και αγάπη, άνθρωπους πού άρνοούνται τά μυστήρια της Έκκλησίας, πού προσφέρονται για λόγους κυρίως ψηφροθηρικούς και οικονομικούς, να προξενήσουν πνευματικό μαρασμό και ψυχική διάλυση, προκειμένου να επιτύχουν τήν εύκολότερη χειραγώγηση του άτόμου και τήν έξάπλωση της άνηθικότητας. Όλα τά άλλα πού ίσχυρίζονται είναι μόνο ύποκρισία. Παράλληλα, μέ τόν τρόπο αυτό, πολεμούν και τήν Έκκλησία. Λησμονούν όμως τά λόγια του ιεροϋ Ίωάννου του Χρυσοστόμου: «**Η Έκκλησία πολεμουμένη νικά**». Πάντοτε και τώρα!

Αναμφισβήτητα, στην διαδρομή της νεώτερης πολιτικής ιστορίας στην χώρα μας, είναι ύπαρκτη και σε μεγάλο βαθμό ή ευθύνη σημαντικής μερίδας των πολιτικών προσώπων, πού διαχειρίζονται τις τύχες της πατρίδας μας, γιατί άπουσιάζουν τά πρότυπα, και μέ τις πράξεις και τις παραλείψεις τους, τά κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα ταλανίζουν τόν έλληνικό λαό και άποστασιοποιούνται άπό τά καθημερινά κοινωνικά προβλήματα, είτε αυτά άφορούν τήν υγεία, τήν παιδεία, τήν θρησκεία, τήν έργασία, όπως και τήν άναμφισβήτητη οικονομική δυσπραγία των λαϊκών στρωμάτων, πού στην κυριολεξία πένονται, μπροστά στόν άμύθητο πλούτο μίας κατηγορίας συγκεκριμένων οίκογενειών, οί όποίες άσφυκτικά όχι μόνο έπηρεάζουν και «κρατούν στό χέρι τήν πλειονότητα των πολιτικών προσώπων», αλλά προκαθορίζουν και τις τύχες του λαού. Στην πολιτική, ό Ίσσιος δρόμος είναι άδιάβατος, είχε ειπωθή άπό τόν Βρετανό Πρωθυπουργό Χάρολντ Μακμίλλαν. Προσωπικά, δέν είμαι άκόλουθος του άξιώματος, «τρώει ό ποντικός τό τυρί, νά λέμε τρώνε οί ποντικοί τό τυρί», ούτε και τής συλλογικής ευθύνης. Οί ευαισθησίες μου στό βασικό πολίτευμα τής Δημοκρατίας, είναι σταθερές, ισχυρές και άμετάβλητες, όχι μόνο λόγω οίκογενειακής έκατό και πλέον έτών παραδόσεως, αλλά και άπό όσα είχα διδαχθή και ένστερνισθή άπό τόν άείμνηστο καθηγητή μου στην Θεσσαλονίκη και Πρύτανη των Συνταγματολόγων Αριστόβουλο Μάνεση, πού μέ τίμησε ιδιαίτερα μεταξύ πολλών έκατοντάδων φοιτητών του.

Σχετικά, ό Άμερικανός θεατρικός συγγραφέας, Σάμ Σέπαρντ, είπε τά έ-

ξης: «Είναι όλοφάνερο, ότι τώρα χωρίζονται οί πλευρές. Έτσι, άν είσαι στην άλλη πλευρά του φράκτη, είσαι ξαφνικά άντι-άμερικανός. Και αυτό γεννάει τόν φόβο του νά είσαι στην λάθος πλευρά. Η Δημοκρατία είναι πολύ εύθραστο πράγμα. Τήν ώρα πού θά σταματήσης νά τής φέρεσαι υπεύθυνα και τής έπιτρέπης νά μετατραπή σε τακτική έκφοβισμού, δέν είναι πλέον δημοκρατία. Είναι κάτι άλλο. Κάτι πού μπορεί νά απέχη μερικά έκατοστά άπό τόν όλοκληρωτισμό». Έξ ανάγκης, θά περιοριστώ μόνο σε δυό ιστορικά πρόσωπα, πρότυπα για τήν ανθρωπότητα, και προεχόντως, για τήν χώρα μας. Πρώτον, τόν Ίωάννη Καπποδίστρια πού αγάπησε, όπως έλάχιστοι τήν Ελλάδα και για τήν όποία θυσιάστηκε, άφου έκτός άλλων, άπό τήν προσωπική του περιουσία, παρείχε ύποτροφίες κάθε έτος σε 500 άτομα, μεταξύ των όποίων και στό μετέπειτα δολοφόνο του, τόν Γεώργιο Μαυρομιχάλη. Και δεύτερο στόν **ΜΑΥΡΟ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗ**, τόν Συνταγματάρχη Νικόλαο Πλαστήρα, άπό τόν όποιο οί σημερινοί πολι-

Ό Νικόλαος Πλαστήρας,
όταν ήταν Συνταγματάρχης
(περίπου 1919-1922).

τικοί καλόν θά ἦταν νά εἶχαν λίγη ἀπό τήν πατριωτική συνείδησή του. «Ἡ Ἑλλάδα πεινάει, κι' ἐμένα θά μοῦ βάλετε τηλέφωνο», εἶπε, ἐνῶ ἦταν ἄρρωστος ἀπό φυματίωση, καί ἔμενε σ' ἓνα μικρό σπιτάκι στό Μέτς.

Τό 1952, Πρωθυπουργός ἀκόμη ὁ Πλαστήρας, ἦταν κατάκοιτος ἀπό τήν ἀρρώστια του πού τόν βασάνιζε, ὅταν μιά μέρα δέχθηκε τήν επίσκεψη τῆς γνωστής μας... Βασίλισσας Φρειδερίκης. Μπαίνοντας ἐκείνη στό λιτό ἐνοικιαζόμενο διαμέρισμά του, ἐξεπλάγη ὅταν τόν εἶδε νά χρησιμοποιεῖ ράντζο γιά τόν ὕπνο του καί τόν ρώτησε μέ οικειότητα:

— Νίκο, γιατί τό κάνεις αὐτό; Καί ἡ ἀπάντηση ἦρθε ἀφοπλιστική:

— Συνήθισα, μεγαλειοτάτη τό ράντζο ἀπό τόν στρατό καί δέν μπορῶ νά τό ἀποχωριστῶ.

Ἀκόμη, ὅταν ὁ Δημήτρης Λαμπράκης τοῦ «δώρισε» κάποια στιγμή ἓνα ὠραῖο χρυσό στυλό, κάλεσε τόν φίλο του Ἄνδρέα καί τοῦ λέει: «Ἐγώ δέν βάζω χρυσές ὑπογραφές καί νά τό στείλῃς πίσω. Μοῦ φτάνει τό στυλουδάκι μου, γιατί τά δῶρα φέρνουν ἀντίδωρα». Ἐνῶ, ἡ κληρονομιά πού ἄφησε στήν ψυχοκόρη του, ἦταν 216 δραχμές, ἓνα δεκαδύλαρο καί μιά λακωνική προφορική διαθήκη «**Όλα γιά τήν Ἑλλάδα**»... Καλόν, λοιπόν, θά ἦταν, νά γινόταν ἀνάλογη σύγκριση μέ τήν πλειονότητα τῶν σημερινῶν πολιτικῶν, ἀρκεῖ νά θυμηθοῦμε τίς σκανδαλώδεις ὑποθέσεις τῶν ἡμερῶν μας, «SIEMENS», «NOVARTIS», καί πρωτίτερα τῆς «ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ» καί δεκάδες ἄλλων, πού προκαλοῦν τόν πολίτη τῆς χώρας μας. Ἡ προσωπική γνώμη καί πίστη μου, εἶναι ὅτι ὁ βουλευτής πού πρέπει κατά τό Σύνταγμα νά ψηφίζῃ κατά συνείδηση, εἶναι οὐτοπία, ἀφοῦ σέ διαφορετική τοποθέτηση ἀπό τήν κομ-

ματική γραμμή, θέτει ἐαυτόν, ἐκτός τοῦ κόμματος, καί τότε πῶς θά ἐξασφαλίσουν τήν περαιτέρω πολιτική τους καριέρα ἢ τήν διάδοχη κατάσταση τῶν παιδιῶν τους;

Γιά τήν ὕψιστη λειτουργία, τήν Δικαιοσύνη, ἡ ὁποία πρό παντός ἄλλου, δέν θά ἔπρεπε νά ἀπασχολῆ ἀρνητικά, οὔτε στά ψιλὰ γράμματα τῶν ἐφημερίδων καί τῶν λοιπῶν μέσων ἐνημέρωσης, ὄχι μόνο γιατί ἔχει Θεία τήν προέλευση, ἀντίθετα θά πρέπει νά ἐξυμνῆται καί νά γίνεται σεβαστή ἀπό τόν καθένα πολίτη καί ὁ λειτουργός της πρέπει νά ἔχη σέ ὕψιστο βαθμό τελειότητας ἀνεπτυγμένη τήν ἀνεξαρτησία, τόν ρομαντισμό, τήν ἀγάπη, τήν συνείδησή του καί φόβο Θεοῦ γι' αὐτό πού ἐπιτελεῖ. Τό συγκεκριμένο θέμα προσωπικά μέ πονάει σέ ὑπέρτατο βαθμό, γιατί πολλοί ἀξιόλογοι καί ἐντιμότατοι δικαστικοί λειτουργοί, ἔχουν πληγωθῆ ἀπό ἐπιλήσιμονες ἡγεσίες, ἀφοῦ ἀπό πολύ ἐνωρίς, ὡς μοναδικό στόχο ἔταξαν μέ ποιό τρόπο θά ἐξαφανίσουν ἐντιμούς δικαστές, «οἱ ὁποῖοι δέν εἶχαν εὐήκοα ὦτα» καί οἱ ἴδιοι πῶς νά γαντζωθοῦν στό ἄρμα τῆς ἐξουσίας. Καμμία ἀμφιβολία περί αὐτοῦ. Τά παραδείγματα πολλά ἀφοῦ ὑπῆρξαν ἐφαρμοστές τοῦ ἀξιώματος «ὁ σκοπός ἀγιάζει τά μέσα».

Στό εὐλόγο ἐρώτημα ἐάν σήμερα ὑπάρχει κρίση στήν δικαιοσύνη εὐθαρσῶς καί μέ ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας, ἀσφαλῶς ναι, καί ὑπάρχει, χωρίς νά πρέπει νά γίνεται ὁποιαδήποτε σύγκριση μέ τίς ἄλλες ἐξουσίες. Εἶναι ἀδιανόητη καί ἀπαράδεκτη ὁποιαδήποτε σύγκριση, γιατί ἡ Δικαιοσύνη εἶναι τό ἀποκοῦμι τοῦ Λαοῦ, οὔτε ἀποτελεῖ ἐλαφροντικό γιά τήν ἡγεσία καί τούς λειτουργούς της, ἀκόμη καί γιά τήν πολιτική ἡγεσία, γιά τό ὅτι εὐρίσκεται σέ καλύτερη θέση

από τις λοιπές εξουσίες. Κατά τήν γνώμη μου, δέν θά ἔπρεπε νά ὑπάρχη ἡ παραμικρή ἐξάρτηση τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας γιά τήν ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης καί μέ τούς λειτουργούς της. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἡ ἐπιλογή τῆς ἡγεσίας ὄλων τῶν Ἀνώτατων Δικαστηρίων τῆς χώρας πρέπει νά γίνεται ἀπό ἕνα εὐρύτερο ἐκλεκτορικό σῶμα, ἀποτελούμενο ἀπό πρόσωπα ἀναγνωρισμένου ἠθους καί ἐντιμότητας, μακριά ἀπό ὁποιαδήποτε πολιτική σκοπιμότητα τῶν ὑποψηφίων. Οἱ πόρτες τῶν ὑπουργικῶν γραφείων καί τῶν ἄλλων πολιτικῶν προσώπων πρέπει νά κλείσουν, καί νά ἀπαγορευέται ὁποιαδήποτε ἐπίσκεψη καί ἐπαφή δικαστικοῦ λειτουργοῦ. Εἶναι ἐπιεικῶς ἀπαράδεκτο νά παρεμβαίνουν ἀκόμη καί ἰσχυροί οἰκονομικοί παράγοντες γιά νά ἐπηρεάσουν τήν κρίση τῶν κυβερνῶντων, προκειμένου ποιός θά ἐπιλεγῇ Πρόεδρος ἢ Ἀντιπρόεδρος τῶν Ἀνώτατων Δικαστηρίων, καί ὄχι μόνο. Πῶς, λοιπόν, θά ἀναπτυχθῇ ὁ σεβασμός καί κυρίως ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τήν δικαιοσύνη; Αὐτό εἶναι θέμα μόνο τοῦ ἴδιου τοῦ δικαστῆ καί κανενός ἄλλου, πού πρέπει νά ἀφουγκράζεται τήν φωνή τῆς κοινωνίας.

Στό σημεῖο αὐτό ἐπιτρέψτε μου νά σημειώσω ἕνα ἀπό τά ἀναρίθμητα προσωπικά βιώματα, πού ἔχουν τήν ἀξία τους, γιά νά ἀντιληφθῇ ὁ καθένας πόσο ἀναγκαία εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ πολίτη πρὸς τήν δικαιοσύνη καί τούς λειτουργούς της. Ὡς τακτικός δικαστής, συμμετεῖχα στήν πρωτοβάθμια δίκη τῆς «Ε.Ο 17Ν». Μετά τήν ἀποφυλάκιση κάποιων κατηγορουμένων, παρακλήθηκα ἀπό τούς ἴδιους νά συναντηθῶ χωριστά μέ τρεῖς ἀπ' αὐτούς στό γραφεῖο μου, ὄντας ἐν ἐνεργείᾳ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, πού

πρωτοδίκως εἶχε καταδικαστῆ καί μέ τήν δική μου συμβολή καί ψῆφο σέ κἀθειρξη 17 ἐτῶν, κατὰ πλειοψηφία, εἶχε τό θάρρος καί τήν εἰλικρίνεια στήν πρώτη ἀπό τίς συναντήσεις μας, νά ἀναφερθῆ γιά τό συγκεκριμένο κομμάτι του μέ τά παρακάτω λόγια: «κ. Ζαΐρη, εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀπέναντι στήν ἀλήθεια καί μόνο σ' αὐτήν, νά σᾶς ἀποκαλύψω τό ἐξῆς: Ἀποτελεῖ γιά μένα ἱερή ὑποχρέωση καί καθῆκον μου, χωρίς νά θέλω νά σᾶς κολακέψω, ὅτι ἀποτελέσατε τήν μοναδική καί φωτεινή ἐξαιρεση ἀπό ὅλα τά ἄλλα μέλη τοῦ Δικαστηρίου. Ἦταν ζωγραφισμένη καί ἐμφανῆς στό πρόσωπό σας ἡ ἀγωνία, γιά νά βρῆτε τήν ἀλήθεια». Καί συνέχισε, «Θά σᾶς ἀποκαλύψω κάτι, πού ἐνδεχομένως νά σᾶς στενοχωρήσω. Θά ἦταν καλύτερα νά μήν σᾶς εἶχα γνωρίσει, γιατί τώρα πού σᾶς γνώρισα, εἶμαι βέβαιος ὅτι μοῦ κλονίσαστε τήν πεποίθησή μου, σ' αὐτό πού προηγουμένως πίστευα, ὅτι δηλαδή δέν ὑπάρχει δικαιοσύνη στήν χώρα μας, καί ὅτι ἡ δικαιοσύνη δέν εἶναι δίκαιη. Τελικά, ὀφείλω νά ὁμολογήσω, ὅτι σ' αὐτό τόν χῶρο ὑπάρχουν πραγματικά ἄνθρωποι, πού ἐνδιαφέρονται γιά τήν δικαιοσύνη».

Στήν ἐλληνική πραγματικότητα δέν εἶναι σπάνιο τό φαινόμενο, ἀντίθετα κάποιος μπορεῖ νά ἐπικαλεσθῆ, ὅτι ἀποτελεῖ τόν κανόνα, νά παραγκωνίζονται καθόλα ἄξιοι καί ἄριστοι δικαστές καί ἀντ' αὐτῶν νά ἐπιλέγωνται συνάδελφοί τους, πού ὑπολείπονται τῶν πρώτων ὄχι μόνο σέ οὐσιαστικά προσόντα, καί κυρίως στό ἀνεξάρτητο δικαστικό φρόνημά τους, ἔναντι τῶν ὁποίων οἱ τελευταῖοι ὑπερέχουν τῶν πρώτων στίς δημόσιες σχέσεις καί πλεονεκτοῦν γιά τίς γνωριμίες τους, γιά τίς διασυνδέσεις τους καί γιά ἐξαρτήσεις τους μέ τά κόμ-

ματα έξουσίας, όπως και για την προθυμία τους να υπηρετήσουν και να εξυπηρετήσουν τους πολιτικούς προστάτες τους. Δέν θά πρέπει να διαφεύγει, κυρίως, από την μνήμη των δικαστικών λειτουργών ή περίπτωση ενός προέδρου του Άρειού Πάγου, πού, πριν από αρκετά χρόνια, νύχτα και κρυφά μετέβη στο Μέγαρο Μαξίμου, για να συναντηθῆ με τόν ευεργέτη του, πρωθυπουργό. Γιατί τόση ανεξήγητη μυστικοπάθεια; ή τελευταία αὐτή και όπωςδήποτε ανεπίτρεπτη εικόνα από τόν ἡγέτη τῆς πολιτικῆς καί ποινικῆς δικαιοσύνης, πάντοτε ἢ σχεδόν πάντοτε ἦταν ξένη στόν χώρο τοῦ δικαστικοῦ σώματος.

Προφανῶς, γιατί αὐτός «ὁ ἐπιλεγμένος ἡγέτης τῆς δικαιοσύνης», καί κάθε ἄλλος ὁμοίος του θά εἶχε λησμονήσει τήν μοναδική, θέλω να πιστεύω στά δικαστικά χρονικά τῆς χώρας, περίπτωση τοῦ Ἀντωνίου Ζιλήμονα. Παλαιότερα μάλιστα, εἶχε διαπλασθῆ ἕνα κοινῶς σεβαστό ἦθος τῶν Ἀνώτατων Δικαστῶν, μέ κορυφαίο τό ὑπόδειγμα τοῦ Ἀντωνίου Ζιλήμονα, ἐπί μακρά σειρά ἐτῶν, προέδρου τοῦ Ἀρειού Πάγου. Τί εἶχε συμβῆ; Κάποτε ὁ γραμματέας τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Ἐλευθέριου Βενιζέλου, εἶχε τηλεφωνήσει στόν γραμματέα τοῦ Ἀ. Ζιλήμονα, ὅτι τήν ἐπόμενη ἡμέρα καί σέ ὀριζόμενη ὥρα τόν ἀνέμενε στό πρωθυπουργικό γραφεῖο του γιά συνεργασία. Ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρειού Πάγου, Ἀ. Ζιλήμων ἐνημερώθηκε, ἔδωσε ἐντολή στόν γραμματέα του, να τηλεφωνήσει στό πρωθυπουργικό γραφεῖο, ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρειού Πάγου οὐδέποτε προσέρχεται σέ ὑπηρεσιακές ἐπισκέψεις, ἐνῶ τό γραφεῖο του εἶναι ἀνοικτό καί ἀδιακρίτως γιά κάθε ἐνδιαφερόμενο. Ἀκόμη, διεμήνυσε, ὅτι καί ἂν εὐρίσκεται σέ διάσκεψη ἢ σέ συνεδρίαση, ὅπως δῆ-

ποτε θά διακόψει τίς ἐργασίες της, γιά να ὑποδεχθῆ τόν πρωθυπουργό τῆς χώρας μέ τίς ἀρμόζουσες τιμές.

Ἄς συγκρίνει, λοιπόν, ὁ καθένας μας αὐτές τίς μεταξύ τους δύο, καί ὄχι μόνο, περιπτώσεις καί δέν εἶναι δύσκολο να διαπιστώσει ποιός διέθετε τό γενναῖο καί ἀκηδεμόνευτο δικαστικό φρόνημα καί ποιός θά μπορούσε να εἶναι δέσμιος τῆς ἐκάστοτε κρατούσας πολιτικῆς ἐξουσίας. Ἀντιπαρέρομαι ἀνάλογα φαινόμενα τῶν τελευταίων ἐτῶν, τά ὅποια προκαλοῦν ὄχι μόνο τήν δικαιολογημένη ὀργή, ἀλλά καί τήν λύπη σέ κάθε ἀνεξάρτητο δικαστικό λειτουργό. Αὐτός εἶναι κατά τήν γνώμη μου καί ὁ βασικότερος λόγος γιά τόν ὅποιο δέν μεταβάλλεται ἀπό τήν ἐκάστοτε κρατούσα πολιτική ἐξουσία τό νομικό πλαίσιο τῆς ἐπιλογῆς τῆς ἡγεσίας τῶν ἀνώτατων δικαστηρίων, γιατί σέ διαφορετική περίπτωση πού θά ὑφίστατο ἕνα εὐρύτερο ἐκλεκτορικό σῶμα, μέ τά ὅποια μειονεκτήματά του, ὅπως δῆποτε θά ἐπιλέγωνταν οἱ πλέον ἀξιοί καί ἱκανοί δικαστές. Κάτι τέτοιο, μᾶλλον δέν φαίνεται να εἶναι ὀρατό στόν ὀρίζοντα...

Ὁ καθηγητής Κώστας Μπέης, στό βιβλίο του: «Ἡ Ἑλλάδα πού Ἀγάπησα, ἢ Ἑλλάδα τῆς Χρεοκοπίας», (Ἐκδόσεις Λιβάνη, σελ. 199), ἀναφέρει ὅτι μία καί μοναδική φορά ἡ ἐπιλογή τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρειού Πάγου εἶχε τήν καθολική ἐπικρότηση ἀπό τόν πολιτικό καί νομικό κόσμο: Ὅταν ἐπελέγη ὁ Δημήτριος Σκούμπης. Καί συχνά, ἀργότερα, ὁ τότε Πρωθυπουργός Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς (Σ.Σ., ὁ πρεσβύτερος), τόνιζε ὅτι τόν εἶχε ἐπιλέξει, μολονότι τόν εἶχαν ἐνημερώσει ὅτι ὁ Σκούμπης δέν εἶναι δεξιός, ἀλλά κεντρῶς. Ἐκτοτε, τά πολιτικά κόμματα ἐπαψαν να σέβωνται τήν ἐπε-

τηρίδα και άπροσχημάτιστα επέλεξαν τούς έκλεκτούς των, μέ προκλητικές παραλείψεις, πού συχνά έξωθοῦσαν τούς εϋθικτους και προπετώς παραλειπόμενους άνώτατους δικαστικούς λειτουργούς σέ άμεση παραίτηση. Πώς, λοιπόν, μπορεί νά δικαιολογηθῆ ἡ περίπτωση εκείνου τοῦ άξιου δικαστικοῦ λειτουργοῦ, πού δέν επιλέχθηκε γιατί δέν άπολάμβανε τῆς πολιτικῆς προστασίας τοῦ κυβερνώντος κόμματος και στήν συνέχεια μέ τήν άπώλεια τῆς έξουσίας, νά αποκαθίσταται άπό τήν άλλη πλευρά; Ἔτσι, ὅμως, ἡ ζημιά ἔγινε, άφοῦ μέ τήν άδικη πολλές φορές επιλογή, ὁ παραγκωνισθεῖς γιά τούς γνωστούς λόγους, ένδεχομένως, ὄχι μόνο νά στιγματίστηκε, αλλά και νά ἔπεται, άν και άρχαιότερος στήν ἔπετηρίδα, εκείνου πού προτιμήθηκε (εϋνοήθηκε). Και εϋλόγως, στήν συνέχεια τοῦ βιβλίου του, διερωτᾶται ὁ συγγραφέας: «Υπάρχει ἔλπιδα νά σταματήση κάποτε αὐτός ὁ διασυρμός τῆς ποθητῆς, αλλά άφαντης άνεξαρτησίας τῆς Δικαιοσύνης; ἡ ὡς τώρα ἱστορία, ἔλάχιστες πτυχές τῆς ὁποίας άναφέρθηκαν πιά πάνω άκροθιγῶς, δέν στηρίζει, στήν δική μου καρδιά και στήν δική μου περισυλλογή, τέτοια αἰσιοδοξία». Και συμπληρώνει: «Τά πολιτικά κόμματα άπό τήν φύση των, ὡς επιθετικοί έξουσιαστικοί μηχανισμοί, μοιάζουν μέ τά ὑγρά πού, ὅπωςδῆποτε ἔχουν τήν τάση νά καταλαμβάνουν και νά συμπληρώνουν κάθε κενό πού συναντοῦν στό διάβα τους. Βεβαίως προϋποτίθεται ὅτι ὑπάρχει κενό, δηλαδή προθυμία γιά διαπλοκή».

Ἄντίδοτα στήν κρίση

Ὡς άντίδοτα στήν σημερινή κρίση μπορούμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Θεοφόροι Πατέρες, οἱ βίοι τῶν

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος
καί Εὐαγγελιστής.

Ἁγίων, ὅπως και ἡ Θεόπνευστος Ἀποκάλυψη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πού εἶναι τά ἱαματικά φάρμακα γιά ὅλους μας στήν σημερινή αντίχριστη ἔποχή. Εἶναι, λοιπόν, άπαραίτητη ἡ τήρηση ὄλων τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, άφοῦ ὁ Χριστός μᾶς δίνει έντολές εϋκολες και σωτηριῶδεις, χωρίς έξαναγκασμό. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουμε τούς Νόμους τοῦ Χριστοῦ και τήν ὑπακοή τῶν Ἁγίων Πάντων σ' αὐτούς. Μᾶς χρειάζεται διόρθωση ἔσωτερική, μετάνοια σέ προσωπικό επίπεδο και παρακίνηση ὄλων νά βλέπουν και νά παραδειγματίζονται άπό τήν ζωή και τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, προσέτι δέ τήν συνείδησή μας, πού μᾶς ὑπαγορεύει τά δέοντα, ὡς φωνή Θεοῦ, ὡς ἔμφυτος νόμος, ὡς ὄλη ἡ Ἁγία Γραφή, γιατί σέ θέματα συνείδησης, ὁ κανόνας τῆς πλειοψηφίας δέν ἰσχύει.

Πρέπει ὄλοι νά ακολουθοῦμε τήν ἄκρα χριστομίμητη ταπείνωση ὄλων τῶν

Ἁγίων. Νά μή φοβούμεθα κανένα πλὴν τοῦ Θεοῦ. Συνεχῆς μελέτη τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τοὺς Θεοφόρους Πατέρες. Μᾶς χρειάζεται ἐγρήγορηση, προσευχὴ συνεχῆς καὶ νήψη. Μᾶς χρειάζεται Χριστός, ὁ Ἀληθινός Θεός, ἡ Παναγία μας καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Μᾶς χρειάζεται ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑπακοή σ' Αὐτόν. Προεχόντως, μᾶς χρειάζεται ἀγάπη, γιατί τὴν ἡμέρα πού ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης θά ὑπερνικήσῃ τὴν ἀγάπη τῆς δύναμης, ὁ κόσμος θά γνωρίσῃ τὴν εἰρήνη. Μᾶς χρειάζεται μετάνοια, ἐξομολόγηση, Θεία Κοινωνία, ταπεινοφροσύνη, σωφροσύνη, ἐλεημοσύνη, νηστεία, ὑπομονὴ καὶ ἀκακία. Ἡ ἱκανότητά νά συγχωρῆς εἶναι προσόν τοῦ δυνατοῦ, ἐνῶ οἱ ἀδύναμοι ποτέ δέν συγχωροῦν. Ὅχι ὑπερηφάνεια, γιατί ὅπως εἶπε ἕνας Γέροντας κάθε πρωΐ ὁ Θεός εὐλογεῖ μέ τό ἕνα του χέρι τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ταπεινοὺς, ὅμως, τοὺς εὐλογεῖ καὶ μέ τὰ δύο του χέρια. Στόν ὑπερήφανο ὁ Θεός κάνει τόν κουφό. Χρήσιμος ἄνθρωπος γιά τὴν κοινωνία, εἶναι αὐτός πού ὀλοκληρώνεται ἠθικά, πνευματικά, πού ἀποβάλλει τὴν ἀτομικότητα καὶ ἀποβλέπει στὴν ὠφέλεια τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Πρέπει νά δίδεται ἔμφαση στὰ ἀνθρώπινα πρότυπα καὶ τό ἠθικό νά προκρίνεται τοῦ παραγωγικοῦ.

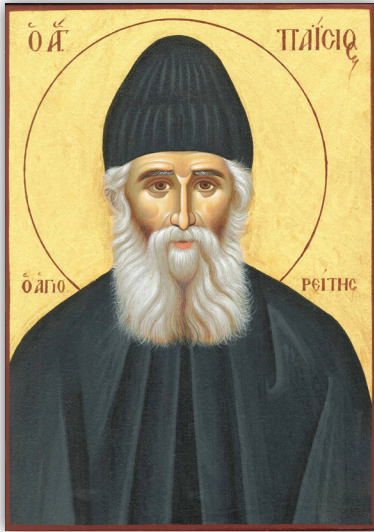
Τό 1939, ἀκριβῶς πρὶν ἀπό 83 χρόνια, ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, πού τόν ἐξέλεξε μέλος της, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσάνθος, ἐπεσήμανε τόν κίνδυνο τῆς Ἑλλάδος καὶ προφητικά, μεταξύ ἄλλων, εἶπε: «Δι' ἡμᾶς τοὺς λαοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ὁ ἐξευρωπαϊσμός ὑπό οἰανδήποτε μορφὴν δέν εἶναι πρόοδος, εἶναι ὀπισθοχώρησις καὶ εἶναι ἀσθένεια. Εἶναι ἡ εὐφορία τοῦ φθι-

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
Χρυσάνθος.

σικοῦ, ὅστις ἐκλαμβάνει τὴν ἀσθένειάν του ὡς ὑγείαν». Μέ ἀφορμὴ, λοιπόν, τὴν ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου γιά τό σύμφωνο συμβίωσης καὶ γιά τὴν ἀλλαγὴ ταυτότητας τοῦ φύλου, ἕνας εὐλαβέστατος ἱερέας τῶν Ἀθηνῶν, ἀναφέρθηκε στοὺς παραπάνω λόγους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, σημειώνοντας τὰ ἑξῆς: «Τί ἄλλαξε ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα; Ἀλλάξε ἡ Εὐρώπη; Ὅχι βέβαια! Ἐγινε πολλαπλάσιως χειρότερη καὶ ἔδειξε πλέον καὶ στοὺς διανοητικά τυφλοὺς τό ἀπαίσιο, διαλυτικὸ κάθε Θείας Ὁδηγίας καὶ ἀρπακτικὸ πρόσωπό της, πού μαινεται νά κατασπαράξῃ καὶ νά ἀφανίσῃ κάθε ψυχὴ πού διατηρεῖ μέσα της τὴν Ἀλήθεια! Ἄραγε, ἂν ἕνας ξένος κατακτητῆς μᾶς ἐπέβαλε μέ τὴν βία τὴν ἀθεΐα, ἐκριζώνοντας ὅλη τὴν πνευματικὴ μας παράδοση ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ μας, δέν θά εἴχαμε ἐξεγερθῆ; Τότε, γιατί μένομε ἀπαθεῖς καὶ ἀνενεργοὶ ὅταν αὐτό συντελεῖται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς πολιτικοὺς μας; Τώρα πιά, πού ἀκόμα καὶ δεκαπεν-

τάχρονα παιδιά οδηγούνται με τον νέο νόμο στα Ληξιαρχεία για να δηλώσουν αλλαγή του φύλου τους, ούτε τώρα δέν συγκινούμεθα; Έχουμε ήδη γίνει από «άλας τής γῆς, χῶμα τής γῆς».

Ο άγιος Παΐσιος ο Άγιορείτης.

Κλείνω τīs φτωχικές μου σκέψεις με δύο σύντομες επισημάνσεις και μία υπόμνηση. Η πρώτη επισήμανση: Ο άγιος Παΐσιος ο Άγιορείτης έλεγε: «Πρέπει να όμολογοϋμε με παρρησία τό πιστεύω μας, γιατί φέρουμε ευθύνη, αν δέν μιλήσουμε. Σ' αυτά τά δύσκολα χρόνια, ό καθένας πρέπει να κάνη ό,τι γίνεται ανθρωπίνως και ό,τι δέν γίνεται ανθρωπίνως, να τό αφήνη στον Θεό. Αν δέν αντιδράσουμε, θά σηκωθούν οί πρόγονοί μας από τούς τάφους. Έκείνοι υπέφεραν τόσα για τήν πατρίδα μας και έμεις, τί κάνουμε γι' αυτήν. Δέν είναι δυνατόν ή Ελλάδα, ή Όρθοδοξία να πολεμηται από τούς ίδιους τούς Έλληνες και έμεις να μήν μιλάμε; Αν οί Χριστιανοί δέν αντιδράσουν, καταλήγει ό άγιος Παΐσιος, αυτοί θά κάνουν χειρότερα». Επισή-

μανση δεύτερη: Ο μεγάλος Έλληνας ποιητής και νομπελίστας Όδυσσέας Έλύτης στό αιώνιο έργο του «Άξιόν Έστι», με μία κραυγή αγωνίας για τήν χώρα του, για τήν χώρα μας, μία διαχρονική κραυγή που και σήμερα είναι επίκαιρη, παρακαλεί να μή λησμονάμε τήν πατρίδα του, που είναι και ή δικιά μας πατρίδα. Τήν Ελλάδα μας. Ακόμη, ό ίδιος με άφορμή τήν κατάργηση τών αρχαίων στα Γυμνάσια, δήλωσε: «Έγώ δέν ξέρω να ύπάρχη, παρά μόνο μία γλώσσα, ή ένιαία γλώσσα, ή ελληνική, όπως εξελίχθηκε από τήν αρχαία, που έπρεπε να είναι τό μεγάλο καμάρι μας και τό μεγάλο στήριγμα...Οί ρίζες μας βρίσκονται εκεί στα αρχαία. Γι' αυτό και λυπάμαι που καταργήθηκαν από τό Γυμνάσιο και άς με πούνε καθυστερημένο... Έχω τήν έντύπωση ότι μόνο όποιος γνωρίζει τά αρχαία μπορεί να γράψη σωστά και τήν νεοελληνική δημοτική. Αυτά που βλέπουμε και ακοϋμε σήμερα γύρω μας, με συγχωρείτε, είναι κορακίστικα». Ο καθένας μας, άς ακολουθήση τīs νουθεσίες του άγιου Παΐσιου, και ευχή όλων μας είναι - σήμερα που ή χώρα μας δοκιμάζεται όσο ποτέ άλλοτε - ότι επιβάλλεται και να μιλάμε και να αντιδρούμε όχι βέβαια με πορείες, με διαδηλώσεις, με σημαίες και πανό, αλλά με συνεχή και διαρκή πνευματικό άγώνα για να γίνη ό καθένας μας πνευματικός άνθρωπος, να κατοικήση μέσα του τό Άγιον Πνεϋμα, για να έμφυχώση τούς Έλληνες, τούς κατά Θεόν πολιτευόμενους, να αγωνίζωνται χωρίς να απογοητεύονται από τό ανθρωπίνως αδύνατον.

Και ή υπόμνηση: Η Κωνσταντινούπολη έπεσε από τīs πολλές άμαρτίες τών χριστιανών, γιατί αν υπήρχαν έστω

καί πέντε χριστιανοί θά σώζωνταν ἡ Πόλη καί ἀντίστοιχα ἱστορικά γεγονότα μπορεῖτε νά ἀναζητήσετε στό ἐξαιρετικό βιβλίο τοῦ ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐπισκόπου Ἀχρίδος, μέ τίτλο «Βίβλος καί Πόλεμος». Ἡ Ἑλλάδα μας ἀληθῶς σώζεται ἀπό λίγους ἀληθινούς χριστιανούς ἁγίους καί εὐχομαι ὀλόψυχα ἡ Σκέπη τῆς Παναγίας νά σκέπη τήν Πατρίδα μας, τόν καθένα μας καί νά μή φθάσουμε στό σημεῖο κάποια μέρα νά ἀναζητοῦμε πέντε ἀληθινούς χριστιανούς, γιά νά μή ζήσουμε μιᾶ νέα 29^η Μαΐου 1453. Θά πρέπει, λοιπόν, οἱ πέντε ἀληθινοί χριστιανοί νά γίνουν 50, 500, 5.000, 50.000, 500.000, 5.000.000, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, νά γίνουμε ἀληθινοί χριστιανοί. Ὁ καθένας μας, ἄς ἀναλάβῃ τῖς

εὐθύνες του, καί κυρίως, οἱ πολιτικοί καί λοιποὶ θεσμικοὶ παράγοντες.

Σημείωσις: Ὁ γράφων, εἶχε τήν τιμῆ καί τήν εὐκαιρία νά συγγράψῃ, μεταξὺ ἄλλων βιβλίων καί νά διανείμῃ τιμητικά τό σύνολο σειρᾶς πονημάτων του, σχετικά γιά τήν δικαιοσύνη καί συγκεκριμένα:

1. «Τά Παραλειπόμενα ἀπό τήν δίκη τῆς Ε.Ο 17Ν».
2. «Ἐκριναν τόν Κριτή».
3. «Ἡ ἀνθρώπινη καί ἡ Θεία δικαιοσύνη καί ὁ ρόλος τοῦ δικαστῆ».
4. «Ψῆφοι 42-0».
5. «Τό ὁδοιπορικό γιά τήν ἐπιλογή στήν θέση τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου».

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ - ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Κοσμᾶ Χρηστίδη
Ναυάρχου (ε.ά.)

Ἐπίτιμου Ἀρχηγοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ

«Οἱ λέξεις πού ξεκινοῦσαν ἀπό «ἔλ» μοῦ ἀσκοῦσαν πάντα μία μαγεία.
Ἑλλάδα, ἐλευθερία, ἐλπίδα καί μία Ἑλένη πού ἐρωτεύτηκα».

Ὀδυσσεύς Ἑλύτης
Ἕλληνας ποιητής, Νόμπελ Λογοτεχνίας

Εἶναι κοινά ἀποδεκτό ὅτι ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ πολιτισμό, δηλαδή, σύνολο ἀπό ἐπιτεύγματα πού ἱκανοποιοῦν ὕλικές καί πνευματικές ἀνάγκες. Ὡστόσο, κάθε πολιτισμός θεμελιώνεται σέ ξεχωριστά καί ἰδιαίτερα στοιχεῖα, πού συγκροτοῦν τήν μοναδικότητα ἑνός ἔθνους. Ἐτσι καί τό Ἑλληνικό ἔθνος, ὁ

Ἑλληνισμός, ἀποτελεῖ ἡ καλύτερα καλύπτει μιᾶ σύνθετη ὑπόθεση. Περιλαμβάνει τόσο τόν γεωγραφικό χῶρο μέ τίς ἱστορικές προσθαφαιρέσεις του καί τόν λαό μέ μιᾶ συγκεκριμένη νοοτροπία καί ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο ζωῆς, πού προσιδιάζει στόν ὄρο «Ἑλληνικότητα» ὅσο καί τήν πνευματική - πολιτική καί γενι-